

Μ' ἐπλησίασεν εἰπὼν χαμηλοφώνως καὶ καλοκαγάθως. « Ὁ γλούμ! σενιν ἰτσίν γιερ μπου δεγίλ' αἶδε γχιδελούμ! » (Τέκνον μου! διὰ σέ δὲν εἶνε τοῦτο μέρος; ἄς πηγαίνωμεν! )

Λαβὼν με ἐκ τοῦ ὤμου μὲ ἀνήγειρεν, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ βαδίσω μ' ἔλαβεν ἐλαφρῶς εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ μ' ἀπίνεγκε τοῦ δωματίου. Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα τοῦ εἰδεχθοῦς τῆς γωνίας θεάματος· θ' ἀπηλλατόμην τῆς ἀγκάλης τοῦ Ὁμέρ καὶ θὰ ἐρρίπτόμην ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς μητρός μου ἐὰν μὴ ἐστερούμην εἰσέτι πάσης δυνάμεως πρὸς κίνησιν· ὅλον μου τὸ σῶμα ἠσθανόμην οἶονεὶ πεπηγὸς, νεναρκωμένον καὶ τελείως σχεδὸν στερούμενον νεύρων.

Οὐδέποτε ἔκτοτε εἶδον τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο οὐδὲ θέλω τὸ ἐπαΐδει, διότι ὁ οἶκος ἡμῶν ἐκάη μέχρις ἐδάφους τὴν αὐτὴν νύκτα.

Ἄλλὰ προτρέχω ἄνευ λόγου. Ὁ φίλος μου Ὁμέρ — καὶ εἶχον δίκαιον θεωρῶν αὐτὸν φίλον — μ' ἔφερεν εἰς τὴν αὐλὴν πρὸς τὴν φέρουσαν εἰς τὴν ὁδὸν θύραν. Ἡ αὐλὴ περιελάμβανε τῆδε κακεῖσε ἐσπαρμένας τεθραυσμένας καθέκλας, τραπέζας καὶ ἄλλας οἰκοσκευάς.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν οἰκίαν κραυγαὶ ἰσχυραὶ διέσχισαν τὸν ἀέρα, πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν, καὶ φλόξ λαμπρὰ πρὸ ἡμῶν ἀπήστραψεν ἀπὸ τινων οἰκιῶν ἀπέναντι, αἵτινες κατεπλέγοντο.

Ἐγκαταλείψας με ἐπὶ τινος στρώματος, τὸ ὁποῖον οἱ δολοφόνοι τῆς μητρός μου εἶχον κερματίσει ἀναζητοῦντες θησαυρὸν ὁ Ὁμέρ ἐρρίφθη εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κυκεῶνα.

Ἡ μνήμη μου καὶ ἐνταῦθα μ' ἐγκαταλείπει.

Ἔγνων δὲν πρέπει νὰ μὲ κατέλαβεν· ἀλλὰ μᾶλλον ἀναισθησία. Ὅτε ἀνέλαβον ἐκοιτώμην ἐπὶ σάκκων ὀρύζης ἐντὸς ἀράμπᾶ κυλιομένου μεθ' ὅσης ταχύτητος ἢ κακίστη ὁδὸς ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς σύροντας αὐτὸν τέσσαρας βούς.

Ἐπακουμβήσας εἰς τὸν βραχιονά μου ἐζήτησα νὰ ἴδω περίξ μου. Τὰ βλέμματά μου ἐξ ἐκατέρας πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ συνήντησε χιονοσκεπῆς εὐρυτάτη ἔκτασις διασχιζομένη ὑπὸ τοῦ ὀφιοειδοῦς δρόμου, ὃν ἐπορευόμεθα.